

ACTUALITATS

OPINIÓ

La proposta del grup del 0,7%

Josep M. Figueres*

Sota el nom 0,7% s'aplega un grup que promou una resolució de l'ONU (1970) mitjançant la qual aquest percentatge va adreçat a col·laborar en la redistribució de la renda mundial, amb la solidaritat amb els pobles del planeta que no tenen el mínim —aigua, menjar, vacunes, ensenyament, planificació sanitària, canalització d'aigües...— per a la seva supervivència.

Reconec les dificultats dels equips de govern municipals, dels polítics autonòmics o estatals per a fer quadrar els pressupostos amb una pressió fiscal i d'obtenció de recursos cada cop més asfixiant i cada cop més criticada socialment amb el rerafons d'una crisi que motiva greus problemàtiques personals en els contribuents afectats i alhora amb el règim crític que pretén justament d'optimitzar aquests recursos gràcies a una racional política de serveis, equipaments, etc.

La creixent insolidaritat, l'afany materialista i la dominant individualització del conjunt representatiu de la societat fa difícils propostes basades en la solidaritat humana. Potser la prova la tenim a Sant Cugat, on l'acord municipal del 15 de febrer de 1990 s'adhereix a la proposta de dedicar el 0,7 dels ingressos al Tercer Món i, malgrat la predisposició municipal, apareixen crítiques a la premsa local del grup 0,7% que reclama l'acompliment d'aquesta resolució. M'imagino que hi ha dificultats financeres, i parlem d'un municipi que té una renda alta, i també moltes despeses. Però penso que un municipi és com una família, com més ingressos més despeses i mai es troba l'oportunitat de contribuir amb el Fons Social del Bisbat, els creients o amb iniciatives senzillament humanitàries o solidàries, del tipus Amnesty, Greenpace, Medicus Mundi, Caritas o Justícia i Pau.

Hi podem participar si ho volem, però ningú no ho exigeix, només la nostra consciència humana, i sembla tan fàcil d'accontentar-la amb les complexes limitacions i exigències actuals! He estat pensant en aquesta qüestió. Potser no és popular promoure iniciatives d'aquest tipus quan volem que l'ensenyament, l'atur, la sanitat, les comunicacions, etc. siguin cada cop de més qualitat i no obstant els desvalguts del món, la immensa majoria d'homes i dones del Tercer Món només tenen la veu d'alguna instància internacional com l'OMS o la Unicef per a veure el patiment i la desgràcia que estic segur que si particularitzéssim tindrien solució immediata. Si presentessin en un programa de màxima audiència dels concursos anomenats populars qualsevol cas habitual del dramatisme africà o asiàtic, veuríem ràpidament que ànimes sensibles el solucionarien en tenir la motivació directa. Si efectuéssim un debat obert apareixerien les veus, justes d'altra banda, però tanmateix, pel mateix principi de reciprocitat, haurien de pensar-hi a fons, que ja tenim les nostres bosses de pobresa, el nostre quart món dins el primer.

Més aleshores que dedicar quantitats abstractes al Tercer Món, potser seria interessant que cada ciutat catalana acollís, s'agermanés amb una ciutat del Tercer Món, dels seus mateixos habitants, que es passés un vídeo per la seva televisió local, que es coneguessin les seves necessitats. Potser aleshores no seria donar diners en abstracte sinó veure com poden ser usats en activitats concretes i com, gràcies a un esforç solidari, el sol pot sortir per a uns altres habitants del planeta que no tindran la desesperació i l'amargor com a components vitals, i així la fraternitat i la igualtat podran ser paraules no buides. Un agermanament recordant aquella organització homònima dels anys seixanta ara que aquests anys no són moda i els percentatges volen dir només comissions ràpides per a la butxaca individual. L'omissió és també una forma de proclamar la insolidaritat, i fent accions, per més minses i senzilles que siguin, al Tercer Món els diners és multipliquen. Això pot aportar un exemple que si la majoria de municipis del primer món seguíssin, ja fos aplicant el 0,7% o agermanant-se amb una ciutat o poble del món dels desheretats, tindria sens dubte una altra dimensió. La humanitat, el simple fet de viure en un planeta desigual, podria dir-se amb aquest nom, ja que em desagrada que aquesta paraula vulgui dir simultàniament la totalitat del gènere humà i la seva condició de bondat. ■

*Josep M. Figueres és historiador i professor a la UAB.